

Από τη σοφίτα

Όταν διάβασα τη "χαμένη τιμή της Κατερίνας Μπλουμ" του Χάινριχ Μπελ, είπα: Θα βρεθεί σκηνοθέτης για να μεταφέρει αυτή τη κραυγή αγωνίας (για το κατόντημα του Τύπου) στο Σινεμά;

Κι'όταν είδα την ταινία, είπα: Μπράβο, αυτή η ταινία είναι προσφορά στον αγώνα για την αλήθεια.

Όταν διάβασα το "Ομαδικό Πορτραίτο με μια Κυρία" του ιδίου συγγραφέα, είπα: Ποιός σκηνοθέτης θα τολμήσει να γυρίσει ταινία αυτό το βιβλίο; Πρέπει κάποιος να τολμήσει να δώσει σε εικόνες την ιστορία - την αληθινή - της σύγχρονης Γερμανίας. Να δείξει τα σπέρματα και

τα ωάρια στην κορυφαία τους στιγμή, της ένωσης. Από την τραγικότητα θα γεννηθεί το πιο γλυκό χαμόγελο. Αυτές ήταν οι σκέψεις που έκανα πριν μερικά χρόνια διαβάζοντας τον Χάινριχ Μπελ.

Σήμερα σημειώνω πάλι:

Και να ξαφνικά που ξυπνώ απ'ένα μουλωχτό θρήνο. Απ'ένα θρήνο σε ελάσσωνα τόνο που σε κάποια στιγμή, χάνεται για να ορμήσει μια αστραφτερή κραυγή. Η κραυγή από τους ανθρώπους που περπατούν - ο καθένας διαφορετικά - στη Μεγάλη Πλατεία.

Αχ .... αυτή η "Μεγάλη Πλατεία". Μοιάζει με ολόκληρη Πολιτεία. Είναι η κατάθεση του Νίκου Μπακόλα, στην ανάκριση που έδωσε στη ζωή, στη συνείδηση του. Έγραψε τη "Μεγάλη Πλατεία" ο Νίκος Μπακόλας για να απαλλαγεί από το ερώτημα: Ποιά είναι η Ιστορία αυτής της Πόλης - Τι είδους άνθρωποι ζουν σ'αυτή την Πόλη; - Ε λοιπόν ναι. "Η Μεγάλη Πλατεία" είναι το βιβλίο της Θεσσαλονίκης.

Είναι η Ωδή, η τραγωδία, το ρεμπέτικο τραγούδι και ο κλαυσίγελος αυτής της πόλης. Είναι μια ανθρωπογραφία της ώρας Μηδέν.

Διάβασε φίλε τη "Μεγάλη Πλατεία" για να μπορέσεις να περπατήσεις αυτήν την πόλη.-

Άρης Κυλίτης